

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

13643 *Reial decret llei 17/2026, de 23 de juny, de mesures extraordinàries per a l'enfortiment i la consolidació del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència.*

I

Transcorreguts gairebé vint anys des de l'aprovació de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, el Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència (SAAD) s'ha consolidat com un pilar essencial de l'estat del benestar a Espanya en integrar la protecció davant de les situacions de dependència com un dret subjectiu de la ciutadania. Configura una garantia pública universal que atorga reconeixement jurídic a una necessitat social, a la vegada que incorpora el dret a l'autonomia personal com a element irrenunciable de cohesió social.

Des d'aquesta perspectiva, el SAAD ha estat exercint una funció rellevant en la redistribució dels riscos socials i en la reducció de les desigualtats, especialment les vinculades a l'edat, la discapacitat i el gènere. El seu desenvolupament ha contribuït a professionalitzar la tasca de les cures de llarga durada, a reconèixer-ne el valor social i econòmic, a generar ocupació i, de manera significativa, a alleujar la càrrega que, de manera desproporcionada, han assumit històricament les dones en l'esfera familiar. En definitiva, l'aprovació de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, va suposar un avenç decisiu en la construcció de l'Estat social a Espanya, en reconèixer un dret subjectiu de gran rellevància social i establir un sistema institucional per garantir-lo.

Segons dades del Sistema d'Informació del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència (SISAAD), el maig de 2026, gairebé 1,7 milions de persones (1.682.785) es beneficiaven d'alguna prestació o servei d'aquest Sistema. Aquesta xifra reflecteix la magnitud i rellevància assolides, gairebé dues dècades després, per aquesta xarxa pública de protecció social.

A més d'un pilar del nostre Estat social, el SAAD ha tingut un impacte molt rellevant en la creació d'ocupació estable i regulada davant de la preponderància tradicional de les cures informals, encara que persisteixen reptes en matèria de qualitat de l'ocupació i qualificació del personal. Des de la seva posada en marxa, el Sistema ha generat noves oportunitats laborals en activitats vinculades amb l'atenció domiciliària, els serveis residencials o la teleassistència, entre d'altres, amb un important component de proximitat territorial i potencial d'innovació.

Segons l'Informe d'ocupació en Serveis Socials de l'Institut de Gent Gran i Serveis Socials (d'ara endavant, IMSERSO) corresponent al primer trimestre de 2026, el Sistema ocupa en l'actualitat més de 500.000 persones, de les quals un 80% són dones, cosa que el converteix en un dels principals generadors d'ocupació en l'àmbit dels serveis socials. No obstant això, el seu potencial de creixement és encara més gran. Estimacions fetes pel Ministeri de Drets Socials, Consum i Agenda 2030 determinen que, en funció de la cobertura i els serveis prioritzats, cal incorporar entre 261.400 i 639.400 persones treballadores noves al SAAD abans de l'any 2030. En definitiva, la seva consolidació i l'extensió de la seva cobertura es pot erigir en un vertader catalitzador de transformació del nostre model productiu cap a una economia més intensiva en cures, innovació i benestar capaç de generar ocupació de qualitat.

Malgrat l'innegable avenç que va suposar l'aprovació de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, el disseny del SAAD ha quedat desbordat parcialment per reptes emergents de naturalesa social, demogràfica i d'organització de les cures. Les tendències

demogràfiques en curs i els canvis en les estructures familiars fan que la consolidació d'un sistema públic de protecció social capaç de garantir els suports necessaris per promoure l'autonomia personal i assegurar una atenció digna i personalitzada a les persones en situació de dependència sigui una tasca prioritària per enfortir la nostra democràcia social.

A això se suma el manament que emana de la nova redacció de l'article 49 de la Constitució espanyola, que insta els poders públics a impulsar polítiques que garanteixin l'autonomia i la inclusió social de les persones amb discapacitat, deure constitucional que també es projecta sobre la Llei 39/2006, de 14 de desembre, com també, evidentment, sobre el text refós de la Llei general de drets de les persones amb discapacitat i de la seva inclusió social, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2013, de 29 de novembre.

Combinades totes dues motivacions, el 24 de juliol de 2025, el Govern va remetre a les Corts Generals el Projecte de Llei pel qual es modifiquen el text refós de la Llei general de drets de les persones amb discapacitat i de la seva inclusió social, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2013, de 29 de novembre, i la Llei 39/2006, de 14 de desembre, per a l'extensió i el reforç dels drets de les persones amb discapacitat a la inclusió, l'autonomia i l'accessibilitat universal de conformitat amb l'article 49 de la Constitució espanyola. Es tracta, en definitiva, d'acomodar la normativa per materialitzar el dret de les persones amb discapacitat i en situació de dependència a disposar dels suports necessaris per poder desenvolupar un projecte de vida independent, en el seu entorn comunitari i respectuós de la seva voluntat.

En termes de finançament, el Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència presenta una trajectòria marcada per fases diferenciades d'expansió progressiva, estancament i recuperació. En el període immediatament posterior a l'aprovació de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, la inversió va experimentar un creixement progressiu i paral·lel a la consolidació de l'estructura institucional necessària per al desplegament de la Llei. Així, només quatre anys després de la seva aprovació, l'aportació de l'Administració General de l'Estat ascendia a més de 1.816 milions d'euros.

El període immediatament posterior, a partir de l'any 2011, va estar marcat per una reducció significativa de l'aportació estatal i un desplaçament de l'esforç financer cap a les comunitats autònomes i les persones usuàries, mitjançant un increment molt substantiu de la seva participació econòmica en el finançament del Sistema. Prova d'això és que, el 2016, l'aportació de l'Administració General de l'Estat amb prou feines va superar els 1.191 milions d'euros enfront dels més de 6.113 milions d'euros aportats per les comunitats autònomes, que inclouen la contribució de les persones beneficiàries. Entre 2016 i 2020, el finançament mostra trets d'estancament, de manera que el seu creixement limitat resulta insuficient per atendre les necessitats i garantir la qualitat de l'atenció.

Aquesta tendència es reverteix de manera dràstica a partir de l'any 2021 a conseqüència del Pla de xoc en dependència 2021-2023 aprovat pel Govern i ratificat pel Consell Territorial de Serveis Socials i del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència el 15 de gener de 2021, a través del qual el pressupost en dependència de l'Administració General de l'Estat es va incrementar en 600 milions d'euros anuals, de manera que va superar els 3.229 milions d'euros l'any 2023.

De manera paral·lela al creixement de l'esforç a través del pressupost ordinari, el Pla de recuperació, transformació i resiliència (PRTR) ha dedicat el seu component 22 a la transformació del sistema de serveis socials i, en particular, el model de cures de llarga durada amb la finalitat que les prestacions i els serveis del Sistema responguin a un model centrat en la persona, respectuós de les seves eleccions i preferències i que promogui l'autonomia, la vida independent, participació social i la inclusió en la comunitat.

Per a això, entre els anys 2021 i 2024, l'Administració General de l'Estat ha transferit a les comunitats autònomes més de 2.730 milions d'euros, cosa que ha permès que els governs autonòmics emprenguin les inversions en mecanismes i infraestructures necessàries per abordar els objectius anteriors també expressats en l'Estratègia estatal

per a un nou model de cures a la comunitat 2024-2030, i en el disseny mateix de la reforma de la Llei 39/2026, de 14 de desembre, i del text refós de la Llei general de drets de les persones amb discapacitat i de la seva inclusió social.

Finalitzat el Pla de xoc, l'aportació anual de l'Administració General de l'Estat va ser, l'any 2025, de més de 3.757 milions d'euros, xifra que ha tingut un efecte positiu sobre la reducció de la llista d'espera i la millora en la qualitat de l'atenció, a més de possibilitar el compliment de les obligacions que deriven de la Llei 3/2024, de 30 d'octubre, per millorar la qualitat de vida de persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible, a través de la creació d'un nou grau de dependència específic dins del SAAD adaptat a la singularitat de les situacions de dependència que experimenten les persones amb malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible com l'esclerosi lateral amiotròfica.

D'aquesta manera, l'increment del finançament iniciat amb el Pla de xoc i sostingut en exercicis pressupostaris posteriors ha permès ampliar la cobertura, així com millorar la qualitat de l'atenció. Entre el 31 de desembre de 2020 i el 31 de maig de 2026, el nombre de persones amb prestació efectiva s'ha incrementat en un 55,2% i el nombre de persones que són en una llista d'espera a tot Espanya s'ha reduït en més d'un 51,28%. En aquest mateix període, hi ha 598.576 persones més amb prestacions efectives en el SAAD i 159.719 persones menys en llista d'espera.

II

En aquest context, la consolidació del SAAD sota el nou enfocament d'abordatge de les cures que emana de la proposta de reforma de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, i del text refós de la Llei general de drets de les persones amb discapacitat i de la seva inclusió social fan imprescindible incrementar la corresponsabilitat de l'Administració General de l'Estat amb el seu finançament per contribuir a garantir un desplegament adequat i homogeni en el conjunt de l'Estat dels nous drets i serveis reconeguts.

Per emprendre'l, cal modificar la disposició addicional cent sisena de la Llei 31/2022, de 23 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2023, prorrogats actualment per a l'any 2026, amb la finalitat d'incrementar les quanties del nivell mínim de protecció garantit per l'Administració General de l'Estat per a cada persona beneficiària del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència.

Així mateix, per tal d'atendre el pagament de les obligacions que neixen a propòsit d'aquest Reial decret llei, es concedeix un suplement de crèdit en el pressupost de la secció 29 «Ministeri de Drets Socials, Consum i Agenda 2030», servei 03 «Secretaria d'Estat de Drets Socials», programa 000X «Transferències i lliuraments interns», capítol 4 «Transferències corrents», article 42 «A la Seguretat Social» perquè el transfereixi «A l'IMSERSO, per a mínim garantit en dependència», per import de 2.097.652.020 euros, concepte 427, subconcepte 00; i «A l'IMSERSO, per a nivell convingut en dependència (SAAD)», per import de 121.000.000,00 euros, concepte 428.

D'aquesta manera, la contribució de l'Administració General de l'Estat el 2026, combinant el nivell mínim i el nivell convingut de protecció, ascendeix a 5.513 milions d'euros, cosa que evidencia el compromís indiscutible del Govern d'Espanya amb el Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència i amb la tasca social de les cures.

III

D'altra banda, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional, s'han de concretar les raons que justifiquen la necessitat extraordinària i urgent d'adoptar les diferents mesures que preveu aquest Reial decret llei. Com ha declarat reiteradament aquesta jurisprudència (així, la Sentència del Tribunal Constitucional 61/2018, de 7 de juny, FJ 5), la fiscalització adequada del recurs al reial decret llei requereix l'anàlisi de dos aspectes des de la perspectiva constitucional: d'una banda, la presentació explícita i raonada dels motius que ha tingut en compte el Govern en la seva aprovació (sentències

del Tribunal Constitucional 29/1982, de 31 de maig, FJ 3; 111/1983, de 2 de desembre, FJ 5, i 182/1997, de 20 d'octubre, FJ 3, i 137/2003, de 3 de juliol, FJ 4) i, d'altra banda, l'existència d'una connexió necessària entre la situació d'urgència definida i la mesura concreta adoptada per subvenir-hi (sentències del Tribunal Constitucional 29/1982, de 31 de maig, FJ 3; 182/1997, de 20 d'octubre, FJ 3, i 137/2003, de 3 de juliol, FJ 4).

Quant a la definició de la situació d'urgència, s'ha precisat que no és necessari que aquesta definició expressa de la necessitat extraordinària i urgent l'hagi de contenir sempre el reial decret llei mateix, sinó que aquest pressupòsit cal deduir-lo igualment d'una pluralitat d'elements. L'examen de la concurrència del pressupòsit habilitador de la «necessitat extraordinària i urgent» sempre s'ha de portar a terme mitjançant la valoració conjunta de tots els factors que van determinar el Govern a dictar la disposició legal excepcional i que són, bàsicament, els que queden reflectits a l'exposició de motius de la norma i en el mateix expedient d'elaboració d'aquesta (STC 29/1982, de 31 de maig, FJ 4; 182/1997, de 28 d'octubre, FJ 4; 11/2002, de 17 de gener, FJ 4, i 137/2003, de 3 de juliol, FJ 3).

Quant a la segona dimensió del pressupòsit habilitador de la legislació d'urgència, concebuda com a connexió de sentit entre la situació de necessitat definida i les mesures que s'adopten en el reial decret llei, s'ha de considerar que el fi que justifica la legislació d'urgència no és cap altre que subvenir a «situacions concretes dels objectius governamentals que per raons difícils de preveure requereixin una acció normativa immediata en un termini més breu que el requerit per la via normal o pel procediment d'urgència per a la tramitació parlamentària de les lleis» (STC 31/2011, de 17 de març, FJ 4; 137/2011, de 14 de setembre, FJ 6, i 100/2012, de 8 de maig, FJ 8).

L'adopció de mesures extraordinàries i d'aplicació immediata és imprescindible per millorar la coordinació entre administracions i assegurar el finançament necessari, amb la finalitat de protegir els drets de les persones dependents.

En conseqüència, per la seva finalitat i pel context d'exigència temporal en què es dicta, en aquest Reial decret llei concorren les circumstàncies de necessitat extraordinària i urgent que requereix l'article 86 de la Constitució espanyola, per implementar els canvis legislatius derivats de la urgència especial que requereix satisfer les cures de les persones dependents en un context de persistència de llistes d'espera per accedir als serveis i les prestacions que garanteix la Llei 39/2006, de 14 de desembre.

D'altra banda, no hi ha afectació al dret electoral general, ja que es tracta d'una matèria aliena a l'objecte del projecte, ni a l'ordenament de les institucions bàsiques de l'Estat, segons la interpretació efectuada sobre aquesta qüestió pel Tribunal Constitucional (cfr. STC 134/2021, de 24 de juny de 2021, i STC 150/2017, de 21 de desembre de 2017).

Quant a la prohibició d'afectació als drets, els deures i les llibertats dels ciutadans que regula el títol I de la Constitució, una doctrina molt consolidada del Tribunal Constitucional la interpreta en els termes següents, que resumeix l'STC 139/2016, de 31 de juliol (FJ 6):

«1r) L'article 86.1 CE impedeix que amb el decret llei quedin afectats els drets, els deures i les llibertats dels ciutadans que regula el títol I CE, però aquest Tribunal ha rebutjat una interpretació extensiva d'aquest límit que suposaria el buidatge de la figura del decret llei, i el faria "inservible per regular amb més o menys incidència qualsevol aspecte concernent a les matèries incloses en el títol I de la Constitució". 2n) La clàusula restrictiva s'ha d'entendre de manera que no es redueixi al no-res la figura del decret llei, de manera que el que es prohibeix constitucionalment és que es reguli un règim general d'aquests drets, deures i llibertats o que vagi en contra del contingut o els elements essencials d'alguns d'aquests drets (STC 111/1983, de 2 de desembre, FJ 8, confirmada per altres de posteriors). 3r) El Tribunal no s'ha de fixar únicament en la manera com es manifesta el principi de reserva de llei en una matèria determinada, sinó que més aviat ha d'examinar si hi ha hagut "afectació" pel decret llei d'un dret, un deure o una llibertat regulats en el títol I de la CE, la qual cosa exigeix tenir en compte la configuració

constitucional del dret, el deure o la llibertat afectats en cada cas, i fins i tot la seva ubicació sistemàtica en el text constitucional i la naturalesa i l'abast de la regulació concreta de què es tracti (...).»

Pel que fa al règim de les comunitats autònomes, es tracta d'un límit que la doctrina del Tribunal Constitucional ha considerat de forma flexible i finalista, de manera que, com sintetitza l'STC 23/1993, de 21 de gener (FJ 2):

«(...) s'ha de tenir en compte que l'art. 86.1 CE utilitza un terme "règim de les comunitats autònomes" més extens i comprensiu que el mer d'"estatuts d'autonomia", per la qual cosa l'expressió esmentada s'ha d'interpretar, com ha dit l'STC 29/1986, "en el sentit que el decret llei no pot afectar el règim constitucional de les comunitats autònomes, inclosa la posició institucional que els atorga la Constitució". D'aquest "règim constitucional", en formen part els estatuts, que no poden ser alterats per un decret llei, però també s'hi inclouen altres lleis estatals atributives de competències, que formen part del bloc de constitucionalitat, així com les lleis atributives de competència de l'article 150.1 CE, les lleis d'harmonització de l'article 150.3 i les lleis orgàniques a què es refereix l'article 150.2 CE. Per tant, el decret llei no pot regular objectes propis d'aquelles lleis que, de conformitat amb l'article 28.1 LOTC, s'hagin aprovat, dins del marc constitucional, per delimitar les competències de l'Estat i de les diferents comunitats autònomes o per regular o harmonitzar l'exercici de les seves competències.

Més enllà d'aquest "règim constitucional", el camp normatiu dels decrets llei es correspon amb la competència legislativa de l'Estat, no hi ha cap obstacle constitucional perquè el decret llei, en l'àmbit de la competència legislativa que correspon a l'Estat, pugui regular matèries en les quals una comunitat autònoma tingui competències, però en les quals incideixi una competència legislativa de l'Estat, sempre que aquesta regulació no tingui com a finalitat atribuir competències o delimitar positivament l'esfera de competències de les comunitats autònomes.

Certament, l'exercici de les competències d'un ens pot afectar en alguna mesura les de l'altre. Però quan la Constitució veda al decret llei "afectar" el règim de les comunitats autònomes, es refereix a una delimitació directa i positiva de les competències mitjançant aquest instrument normatiu, i no a qualsevol regulació que "incideixi" indirectament en les competències autonòmiques. Altrament, es buidarien pràcticament de contingut els àmbits de regulació sobre els quals el decret llei es pot projectar, atès que és molt difícil trobar un objecte normatiu en el qual no incideixi d'una manera o altra alguna competència autonòmica.»

De forma més concreta, la Sentència del Tribunal Constitucional 18/2016, de 4 de febrer de 2016, es va pronunciar de manera expressa sobre l'abast del límit material consistent en l'afectació al règim de les comunitats autònomes en l'àmbit de la promoció de l'autonomia i atenció a les persones en situació de dependència, i en el fonament jurídic 5 indicava el següent:

«La mateixa sort ha de córrer la queixa relativa a la infracció del límit material consistent en l'afectació al règim de les comunitats autònomes en què, segons la demanda, incorrerien l'article 22.2 i la disposició addicional novena, relatius a la constitució del Consell Territorial de Serveis Socials i del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència, atès que ja hem assenyalat recentment [STC 81/2015, de 30 d'abril, FJ 6 b)] que aquest límit "no podria mai arribar a comprendre qualsevol mesura que d'alguna manera pogués afectar les comunitats autònomes, o una comunitat autònoma (i no el 'règim de les comunitats autònomes' dissenyat en general en la Constitució), ja que si fos així, i tenint en compte el desplegament que ha assolit la distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes esbossada en el títol VIII de la Constitució, es faria impossible la utilització d'aquest instrument normatiu per part del Govern de la nació, i comprometria fins i tot l'exercici de les funcions que també li assigna aquesta mateixa Constitució". En suma, és clar que una disposició del

Govern, tendent a reestructurar els instruments de cooperació necessaris en l'àmbit de la promoció de l'autonomia i atenció a les persones en situació de dependència, no persegueix una delimitació directa i positiva de les competències mitjançant el decret llei, ja que aquest límit material no impedeix qualsevol regulació que incideixi indirectament en les competències autonòmiques. Altrament, es buidarien pràcticament de contingut els àmbits de regulació sobre els quals es pot projectar el decret llei, atès que és molt difícil trobar un objecte normatiu en el qual no incideixi d'una manera o altra alguna competència autonòmica (STC 23/1993, de 21 de gener, FJ 2; en el mateix sentit, STC 332/2005, de 15 de desembre, FJ 8).»

Esmentada la jurisprudència constitucional, cal concloure que les mesures que incorpora el reial decret llei no presenten afectació al règim de les comunitats autònomes i que és respectuós amb el límit que la doctrina del Tribunal Constitucional ha considerat de manera flexible i finalista.

IV

Aquest Reial decret llei s'adequa als principis de bona regulació que estableix l'article 129 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

El projecte s'adequa als principis de necessitat i eficàcia. La norma projectada respon a una raó d'interès general, en la mesura que només mitjançant una millora en el finançament es pot satisfer l'exercici del dret subjectiu a la promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, que preveu la Llei 39/2006, de 14 de desembre. En coherència, s'identifiquen amb claredat els fins de la norma, es té com a objectiu general l'actualització del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència (SAAD) per fer front a nous reptes estructurals i adequar-lo al nou model de cures, i es persegueix, com a fi concret, el reforç del seu finançament mitjançant una corresponsabilitat superior de l'AGE. L'actualització de les quanties del nivell mínim de protecció garantit per l'AGE per a cada persona beneficiària del SAAD és necessària per cobrir les prestacions i els serveis del Sistema tal com es defineixen a la Llei 39/2006, de 14 de desembre. D'aquesta manera, s'ha d'aconseguir una millora significativa de la capacitat de les persones en situació de dependència, que gaudiran d'un grau superior d'autonomia física, mental, funcional i social. Així mateix, l'increment de les quanties del nivell mínim garantit implica, en últim terme, una garantia final destinada a millorar la qualitat de vida i l'autonomia personal de les persones beneficiàries en els diferents graus: grau III, gran dependència; grau II, dependència severa i grau I, dependència moderada, fet que suposa una resposta eficaç en tot cas del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència envers les persones amb dependència. Serveix als mateixos objectius l'increment projectat en aquest Reial decret llei de la quantia del nivell convingut o acordat de protecció, que ha de redundar igualment en una qualitat superior de l'atenció a les persones usuàries del SAAD, com també ha de contribuir a agilitzar els procediments i a reduir les llistes d'espera actuals.

Pel que fa al principi de seguretat jurídica, aquesta norma és coherent amb la resta de l'ordenament jurídic, en particular amb la Llei 39/2006, de 14 de desembre. Aquest Reial decret llei s'inspira en alguns dels principis que propugna l'esmentada Llei a l'article 3, i, en concret, en el caràcter públic de les prestacions del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència, la universalitat en l'accés de totes les persones en situació de dependència, en condicions d'igualtat efectiva i no-discriminació, i la promoció de les condicions precises perquè les persones en situació de dependència puguin portar una vida amb el grau d'autonomia més elevat possible.

Pel que fa al principi de proporcionalitat, la norma conté la regulació imprescindible per aconseguir els fins assenyalats, sense introduir mesures restrictives de drets ni imposar obligacions als ciutadans o les empreses.

Quant al principi de transparència, aquesta norma és clara pel que fa a l'exposició dels seus objectius, com també ho és la memòria d'anàlisi d'impacte normatiu amb què s'acompanya.

Finalment, respecte del principi d'eficiència, la norma no conté tasques de naturalesa administrativa que hagin de portar a terme empreses o ciutadans per complir les obligacions derivades de la norma, per la qual cosa no es generen càrregues administratives per al compliment dels seus objectius.

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara de la regla 1a de l'article 149.1 de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva per regular les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals.

En virtut d'això, fent ús de l'autorització que conté l'article 86 de la Constitució espanyola, a proposta del ministre de Drets Socials, Consum i Agenda 2030, i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres a la reunió del dia 23 de juny de 2026,

DISPOSO:

Article primer. *Modificació de la Llei 31/2022, de 23 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2023.*

Es modifica la disposició addicional cent sisena de la Llei 31/2022, de 23 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2023, que queda redactada en els termes següents:

«Es procedeix a l'actualització de les quanties del nivell mínim de protecció garantit per l'Administració General de l'Estat per a cada persona beneficiària del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència, de grau III, gran dependència; grau II, dependència severa, i grau I, dependència moderada, que són les fixades en el quadre següent:

Grau de dependència	Mínim de protecció garantit – Euros/mes
Grau III Gran dependència.	660,00
Grau II Dependència severa.	260,00
Grau I Dependència moderada.	90,00

Així mateix, es fixa la quantia del nivell mínim de protecció garantit per l'Administració General de l'Estat per a cada persona beneficiària del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència, inclosa en el Grau III+, de dependència extrema, en 4.930 euros al mes.»

Article segon. *Concessió d'un suplement de crèdit en el pressupost de la secció 29 «Ministeri de Drets Socials, Consum i Agenda 2030».*

1. Es concedeixen els suplements de crèdit següents en el pressupost de la secció 29 «Ministeri de Drets Socials, Consum i Agenda 2030», servei 03 «Secretaria d'Estat de Drets Socials», programa 000X «Transferències i lliuraments interns», capítol 4 «Transferències corrents», article 42 «A la Seguretat Social», que s'han de finançar de conformitat amb el que estableix l'article 59 de la Llei 47/2003, de 26 de novembre, general pressupostària:

a) Concepte 427, subconcepte 00 «A l'IMSERSO, per a mínim garantit en dependència», per import de 2.097.652.020,00 euros.

b) Concepte 428 «A l'IMSERSO, nivell convingut en dependència (SAAD)», per import de 121.000.000,00 euros.

2. Sense perjudici de l'expedient de despesa que tramiti la Secretaria d'Estat de Drets Socials a favor de l'IMSERSO, i s'imputi a les aplicacions pressupostàries de l'apartat 1 d'aquest article, l'aprovació d'aquest Reial decret llei és un pressupòsit suficient per a la generació de crèdit en les aplicacions pressupostàries següents i en les quanties que s'indiquen a continuació:

a) Aplicació pressupostària 31.34-451.1 «Per a atenció a persones en situació de dependència: nivell mínim de protecció», per import de 2.097.652.020,00 euros.

b) Aplicació pressupostària 31.34-451.2 «Per a atenció a persones en situació de dependència: nivell acordat de protecció», per import de 121.000.000,00 euros.

3. El que estableix aquest article no és aplicable a la Comunitat Autònoma del País Basc i a la Comunitat Foral de Navarra, d'acord amb el que estableix la disposició addicional segona de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, el Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència, en relació amb el règim aplicable als sistemes de concert i conveni.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara del que disposa l'article 149.1.1a de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva per regular les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals.

Disposició final segona. *Desplegament reglamentari i execució.*

S'habilita el Govern per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'execució del que disposa aquest Reial decret llei.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat», excepte les quanties del nivell mínim de protecció garantit per l'Administració General de l'Estat per a cada persona beneficiària del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència que estableix l'article primer, que són aplicables per a les prestacions que es meritin a partir de l'1 de juliol de 2026.

23 de juny de 2026.

FELIPE R.

El president del Govern,
PEDRO SÁNCHEZ PÉREZ-CASTEJÓN